

ОТНОСНО МАДРИДСКАТА СИСТЕМА ЗА МЕЖДУНАРОДНА РЕГИСТРАЦИЯ НА МАРКИ

Диман Димов

старши асистент по Патентно право
в Юридическия факултет на Пловдивския университет
„Паисий Хилендарски“

През 1999 г. в България бе извършена основна реформа в областта на марковото право с приемането на Закона за марките и географските означения (ЗМГО)¹, който отмени действащия от 1967 г. Закон за търговските марки и промишлени образци². Реформата бе продиктувана от поетите задължения по Европейското споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните страни-членки, от една страна, и Република България³ — от друга, за усъвършенстване на закрилата на правата върху интелектуална и индустриална собственост и предоставяне на ниво на закрила, сходно със съществуващото в Общността⁴.

Законът за марките и географските означения е разделен на пет глави: Общи положения, Марки, Географски означения, Международна регистрация и Защита на правата върху марки и географски означения. Неговите разпоредби съдържат много нови правни институти, които в голямата си част са буквално възприети от източниците⁵ на правото на Европейския съюз⁶. Сред тях са: понятието за идентична и сходна марка; вероятност за объркване на потребителя; известна марка; критерии за използване на марката в търговската дейност; критерии за отличителна способност на марката⁷.

В ЗМГО изрична уредба получава международната регистрация на марки и наименования за произход. Под международна регистрация по смисъла на чл. 69, ал. 1 ЗМГО се разбира регистрация по реда на Мадридската спогодба за международна регистра-

ция на марки (Мадридска спогодба)⁸. През 2001 г. Народното събрание ратифицира Протокола относно Мадридската спогодба за международна регистрация на марки (Протокол)⁹.

Мадридската спогодба и Протоколът са многостранни международни договори, с които се изгражда Мадридската система за международна регистрация на марки. Заедно с Лисабонската спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация¹⁰ от 1958 г., Будапещенския договор за международно признаване на депозирането на микроорганизмите във връзка с процедурата за патентоване от 1977 г., Хагската спогодба за международно депозиране на промишлени дизайни¹¹ от 1925 г. и Договора за патентно коопериране¹² от 1970 г. те принадлежат към групата международни договори, администрирани от Световната организация за интелектуална собственост (СОИС)¹³, чиято цел е опростяване на процедурата по регистрация и намаляване на разходите, свързани с регистрация. В следващото изложение ще бъдат разгледани съдържанието на Протокола и основните разлики между него и Мадридската спогодба за международна регистрация на марки.

I

МАДРИДСКА СПОГОДБА ЗА МЕЖДУНАРОДНА РЕГИСТРАЦИЯ НА МАРКИ

През 1883 г. е приета Парижката конвенция за закрила на индустриалната собственост (Парижска конвенция)¹⁴. Държавите, подписали Конвенцията, създават Парижкия съюз. По силата на чл. 15 от Конвенцията държавите-членки на Парижкия съюз могат да сключват помежду си специални споразумения за закрила на индустриална собственост. На това основание през 1891 г. се приема Мадридската спогодба за международна регистрация на марки. С нея се създава Мадридският съюз, в който влизат девет държави, подписали Спогодбата. Текстът на Мадридската спогодба е претърпял няколко ревизии. В момента в сила е текстът на Стокхолмската ревизия от 1967 г., с поправките от 1979 г.¹⁵.

Според Мадридската спогодба международна регистрация на марка може да бъде поискана от гражданите на всяка една от страните по договора, както и от всяко лице, което има местожи-

телство или действително и ефективно индустриално или търговско предприятие в страна по договора. Условие за придобиване на международна закрила е марката вече да е регистрирана в страната на произход на заявителя. Тези изисквания са отразени в разпоредбата на чл. 70, ал. 1 ЗМГО, според която „Всяко физическо или юридическо лице на Република България или с местожителство, или с действителна търговска дейност в страната, което е притежател на марка, регистрирана по този закон, може да подаде заявка за международна регистрация.“

Заявката за международна регистрация се подава чрез ведомството на съответната страна на произход, което я препраща в Международното бюро на Световната организация за интелектуална собственост¹⁶. Заявката се оформя по начин, определен в Правилника за прилагане на Мадридската спогодба. Стоките и услугите, за които се търси закрила, се класифицират по Ницката спогодба за международна класификация¹⁷.

Международното бюро регистрира заявените марки незабавно, когато отговарят на формалните изисквания, и уведомява посочените в заявката страни, в които се иска закрила. Ведомствата на посочените държави могат в срок най-късно една година след международната регистрация да откажат закрила — изцяло или частично. Заявителят има възможност за възражение според местното законодателство. Международното бюро няма право да участва в уреждането на спора. Ако такъв отказ не бъде получен, приема се, че марката е била регистрирана в посочената страна.

Марка, регистрирана в Международното бюро в съответствие с Мадридската спогодба, се ползва в посочените по договора страни със същата закрила, която тя би имала, ако е била заявена пред съответните национални ведомства. Срокът на закрила е 20 години и може да бъде подновяван.

Закрилата, получена в посочените страни чрез международната регистрация, остава зависима от закрилата, която се предоставя за марката в страната на произхода за срок от 5 години от датата на международната регистрация. В случай че регистрацията в страната на произход на марката бъде заличена, всички регистрации, които марката е получила в посочените от маркопритежателя страни, прекратяват своето действие независимо от това дали

основанията за заличаване на регистрацията в страната на произхода биха имали същите правни последици според законодателството в посочените страни. Тази възможност е известна като „централно атакуване“. След изтичането на петгодишен срок международната регистрация може да бъде оспорвана само чрез позоваване на правни основания от националните законодателства на посочените страни, където тя е получила закрила.

Регистрацията по Мадридската спогодба улеснява значително последващото администриране на марката. Собственикът на международна регистрация може само чрез една опростена процедура пред Международното бюро да направи промени в регистрацията или да я поднови. Той може да посочи и нови държави, в които иска разширена закрила¹⁸.

Някои от разрешенията, залегнали в разпоредбите на Мадридската спогодба, я правят неприемлива за страни като САЩ, Япония, Великобритания, Канада и др. Основните противоречия са свързани с:

- изискванията за придобиване на национална регистрация преди подаването на заявка за международна регистрация;
- краткия срок за експертиза, който националните ведомства имат, за да се произнесат по получените международни заявки;
- системата за определяне на такси, при която страни, в които таксата за регистрация е висока, получават по-малки приходи, при регистрации по Мадридската спогодба;
- съществуването на възможност за „централно атакуване“.

Именно поради несъответствието с правните традиции на много държави, които не са се присъединили към Мадридската спогодба, се пристъпва към изготвянето на Протокол към нея.

II

ПРОТОКОЛ ОТНОСНО МАДРИДСКАТА СПОГОДБА ЗА МЕЖДУНАРОДНА РЕГИСТРАЦИЯ НА МАРКИ

Протоколът относно Мадридската спогодба¹⁹ е приет на 28 юни 1989 г. Неговите разпоредби обхващат 16 члена. Протоколът влиза в сила на 1 декември 1995 г. и се прилага от 1 април 1996 г.

Той позволява на държавите, които не са се присъединили към Мадридската спогодба, да станат членки на мадридската система за международна регистрация на марки, администрирана от Международното бюро на СОИС. За улесняване приложението на разпоредбите на Протокола и Мадридската спогодба е приет Общ правилник.

1. Членство в Мадридския съюз

В чл. 1 от Протокола се определя членството в Мадридския съюз. Държавите, ратифицирали Протокола, независимо от това, че не са се присъединили към Мадридската спогодба, ще се смятат за членки на съюза, създаден от държавите, участващи в Мадридската спогодба. Понятието „държава-членка“ включва не само държавите, ратифицирали Протокола, а и междуправителствените организации. С това се създава възможност Европейският съюз да се присъедини към мадридската система за международна регистрация и да има право на отделен глас при вземането на организационни решения.

Условията за присъединяване на междуправителствените организации към Протокола са следните:

- поне една от техните държави-членки да е страна по Парижката конвенция за защита на индустриалната собственост;
- организацията да има регионално ведомство за регистрация на марки;
- получената регистрация да се ползва със закрила върху цялата територия на организацията.

За Европейския съюз това е Ведомството за марки на Общността в гр. Аликанте, Испания.

2. Закрила чрез международна регистрация

Първата разлика между Мадридския протокол и Мадридската спогодба се съдържа в чл. 2 от Протокола — „Осигуряване на закрила чрез международна регистрация“. Тя се състои във възможността лице, което е подало заявка за регистрация на марка в националното си ведомство, да може да поиска международна регистрация чрез Международното бюро на СОИС наред с лицата, чиито марки вече са били регистрирани от техните национални

ведомства. Това лице не трябва да изчаква завършването на националната процедура по регистрация, за да се възползва от международната регистрация. В случай че националната заявка бъде оспорена през първите пет години от международната регистрация или след изтичането на този срок (при условие, че правното основание е възникнало през този период), заявителят има възможност да подаде отново заявка за регистрация на марката във всяка от посочените в международната регистрация страни поотделно, като ползва приоритета на първоначалната заявка. С тази разпоредба на Протокола възможността за „централно атакуване“ не се премахва, а само се видоизменя в сравнение с Мадридската спогодба. Един от основните недостатъци на зависимостта на международната регистрация от националната заявка във връзка с „централната атака“ се наблюдава в страните, които признават правото на преждеползване на марката. Заявителите от тези страни са изложени винаги на риска тяхната национална заявка или последваща национална регистрация да бъде отменена, което автоматично води до заличаването на международната регистрация.

3. Изисквания към заявителя

За да подаде международна заявка по Протокола, лицето трябва да е гражданин на държава, присъединила се към Протокола. Международна регистрация може да получи и лице, което има местожителство или притежава действително и ефективно индустриално или търговско предприятие в държава по Протокола. Когато заявлението е подадено във ведомството на междуправителствена организация, присъединила се към Протокола, или когато регистрацията на марка е получена от такова ведомство, заявителят, съответно маркопритежателят, трябва да е гражданин на държава-членка на междуправителствената организацията, или да има местожителството си в такава държава, или да притежава действително и ефективно индустриално или търговско предприятие в една от държавите-членки.

4. Международна заявка

Заявката за международна регистрация се подава в Международното бюро на СОИС чрез посредничеството на ведомството,

в което е постъпила основната заявка, или което е извършило основната регистрация. Заявката трябва да отговаря на условията, посочени в Общите правила за прилагане на Мадридската спогодба и на Протокола, в сила от ноември 2000 г. Заявителят следва да посочи класовете стоки или услуги, за които се иска закрила и при възможност — класовете според Спогодбата от Ница относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки. Националните ведомства са длъжни да удостоверят, че съдържанието на международната заявка съответства на съдържанието на основната заявка или регистрация. Международното бюро регистрира марките, които са подадени в съответствие с условията на Протокола и Общите правила. Регистрирането носи датата, на която заявката за международна регистрация е била подадена в страната на произхода, ако е получена в Международното бюро в срок от два месеца след тази дата. Ако заявката не постъпи в този срок, Международното бюро я регистрира с датата на нейното получаване и уведомява веднага за извършената регистрация посочените в заявката национални ведомства. Регистрираните в международния регистър марки се публикуват в бюлетин, издаван периодично от Международното бюро.

5. Териториални последици от международната регистрация

Закрилата на марката се предоставя за териториите на държавите или на междуправителствените организации, които са се присъединили към Протокола. Член 2, ал. 4 от Протокола определя, че в случаите, когато страната по договора е междуправителствена организация, за територия, на която се предоставя закрила, се смята територията, върху която се разпростира действието на договора, с който е учредена междуправителствената организация.

Закрилата, произтичаща от международната регистрация, се предоставя за територията на страните, присъединили се към Протокола, само по искане на заявителя или собственика на международната регистрация. Това изискване произтича от ревизията на Мадридската спогодба, направена в Ница през 1957 г., според която всяка страна по договора може да изисква да бъде

изрично посочена в международната заявка. При непосочване международната регистрация не поражда действие върху територията на тази страна. Поради това в чл. 3ter, ал. 1 от Протокола се предвижда, че всяко искане за разширяване на закрилата, произтичаща от международната регистрация, върху територията на страна по Договора трябва да бъде изрично посочено в международната заявка. Допуска се такова искане да се направи и след получаване на международна регистрация.

6. Действие на международната регистрация

В разпоредбите относно действието на международната регистрация съществува друга разлика между Мадридската спогодба и Протокола.

Според чл. 4, ал. 1 от Мадридската спогодба закрилата на марка във всяка държава-членка от датата на нейната регистрация в Международното бюро ще бъде същата, както ако тази марка би била заявена там директно.

В Протокола действието на международната регистрация е обвързано с допълнителни условия. По силата на чл. 4, ал. 1, б. „а“ от Протокола от датата на регистриране на марката или на отбелязване на искането за териториално разширение по смисъла на чл. 3 и чл. 3ter закрилата на марката във всяка държава-членка ще бъде същата, както ако марката би била заявена директно в националните ведомства. Ако в Международното бюро не постъпи отказ от страна на националните ведомства в съответствие с чл. 5, ал. 1 и ал. 2 от Протокола²⁰, или ако този отказ е бил впоследствие оттеглен, закрилата на марката в посочената държава ще бъде същата, както ако марката би била регистрирана от националното ведомство. Посочването на класовете стоки и услуги не обвързва страните по Протокола във връзка с определянето на обхвата на закрила на марката. Всяка международна регистрация се ползва с право на приоритет по силата на чл. 4 от Парижката конвенция.

7. Замяна на предходна национална или регионална регистрация с международна регистрация

Разлика между Мадридската спогодба и Протокола съществува и във връзка с разпоредбите, уреждащи заменянето на предход-

ни регистрации с новопридобитата международна регистрация. В чл. 4bis, ал. 1 от Мадридската спогодба се предвижда, че когато една марка, регистрирана вече в една или повече страни по Спогодбата, по-късно е била регистрирана в Международното бюро на името на същия титуляр или негов правопреемник, международната регистрация заменя предходните национални регистрации без да засяга придобити чрез тях права.

Според разпоредбите на чл. 4bis, ал. 1 от Протокола, когато едно лице е регистрирало марка и след това е започнало процедурата по нейната международна регистрация, международната регистрация заменя националната без да засяга придобити чрез нея права, ако са спазени кумулативно следните изисквания:

— разширяването на закрилата, произтичаща от международната регистрация, е заявена изрично за посочената държава по Протокола;

— всички стоки и услуги в националната регистрация съответстват на тези в международната регистрация по отношение на посочената държава по Протокола;

— разширяването влиза в сила след датата на националната регистрация.

8. Отказ и заличаване на действието на международната регистрация по отношение на някои държави по Протокола

Законодателството на някои държави-членки на Мадридската спогодба предоставя на националните ведомства възможността да откажат искане за закрила въз основа на международна регистрация, съобщено им от Международното бюро на СОИС.

Според чл. 5, ал. 2 от Мадридската спогодба ведомство, което иска да упражни това си право, уведомява Международното бюро, като посочва своите мотиви в срока, предвиден от националния закон или най-късно една година след получаване на съобщението за искане на разширена закрила от Международното бюро.

Този отказ може да се основава само на предпоставки, които биха се приложили, според Парижката конвенция за защита на индустриалната собственост, за марка, заявена за национална регистрация. Регистрацията не може да бъде отказана, даже и частично, поради това че националното законодателство допуска

регистрация на марки само за определен брой класове или за определен брой стоки или услуги.

В Протокола отказът на международна регистрация има различна уредба. Разпоредбата на чл. 5, ал. 2, б. „б“ от Протокола дава възможност на всяка държава да декларира, че за международни регистрации, извършени по Протокола, периодът за отказ от една година се удължава на 18 месеца. Република България е направила тази декларация при ратифицирането на Протокола.

След получаване на отказа Международното бюро го препраща на притежателя на международна регистрация. Той може да възрази срещу отказа като ползва всички правни възможности на държавата, в която е отказана регистрацията. Зачиването на действието на международната регистрация от компетентните институции в страна по Протокола не може да бъде извършено без да е дадена възможност на притежателя на тази регистрация да защити своите права. Зачиването се съобщава на Международното бюро.

9. Срок на международната регистрация

За разлика от Мадридската спогодба, според която срокът на закрила за марка е 20 години, Протоколът предвижда срок на закрила от 10 години. Този срок не може да бъде продължаван след изтичането му.

10. Такси

Уредбата на таксите, заплащани за международна регистрация на марка, претърпява съществено изменение в разпоредбите на Протокола. Регистрацията на марка от Международното бюро е свързана с предварително заплащане на такса, която се състои от три компонента: (1) основна такса; (2) допълнителна такса за всеки клас в повече от международната класификация на стоките и услугите — при заявяване над три класа; (3) такса за всяко искане за разширяване на закрила по чл. 3ter на Протокола.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 7 от Протокола, за разлика от сходните текстове на Мадридската спогодба, дава възможност на всяка държава да направи декларация, че във връзка с международна регистрация, при която тя е посочена държава, в която се

иска закрила, а също така и при подновяването на тази регистрация, желае да получава „индивидуална такса“ вместо част от дохода, образуван от постъпленията на допълнителните такси за всеки клас и таксата за разширяване.

Размерът на „индивидуалната такса“ трябва да бъде посочен в декларацията и може да бъде променян с последващи декларации, но не може да бъде по-висок от сумата, която ведомството на държавата би получило от заявител за десетгодишна регистрация на марка, или от притежател на регистрация за нейното десетгодишно подновяване, намалена със спестяванията в резултат на международната процедура.

В случай че се дължи „индивидуална такса“, на Международното бюро не се заплаща допълнителна такса за класове, ако всички държави, в които се иска закрила, са направили гореспоменатата декларация. Също така не се заплаща таксата за разширена закрила по отношение на всяка държава, която е направила такава декларация.

Декларацията за „индивидуална такса“ може да се направи в документите за ратифициране или присъединяване към Протокола. В този случай датата на влизане в сила на декларацията ще съвпада с датата на влизане в сила на Протокола по отношение на страната или междуправителствената организация, които са я направили.

Такава декларация може да бъде направена и в по-късен момент. Тя влиза в сила три месеца след получаването ѝ от Генералния директор на СОИС, или от всяка по-късна дата, посочена в декларацията, по отношение на международни регистрации, чиято дата е същата или по-късна.

11. Трансформация на международната регистрация в национална или регионална заявка

Трансформацията на международната регистрация в национална или регионална заявка е предвидена само в Протокола — в чл. 9^{quater}.

Нейното действие може да се използва в случай на заличаване на международната регистрация по искане на ведомството на страната на произход по отношение на всички или на част от

стоките и услугите. Тогава лицето, което е било притежател на международната регистрация, може да подаде заявка за регистрация на същата марка пред ведомствата на всяка една от страните по Протокола, на чиято територия международната регистрация се е ползвала със закрила. Тази заявка ще се ползва с приоритета на международната регистрация, ако са изпълнени следните условия:

— тя е направена три месеца след заличаването на международната регистрация;

— стоките и услугите, посочени в нея, съответстват на стоките и услугите, посочени в международната регистрация по отношение на държавата, в която се подава заявката;

— заявката е подадена съобразно изискванията на националното законодателство.

12. Запазване действието на Мадридската спогодба

В Протокола е предвиден механизъм за запазване на действието на нормите на Мадридската спогодба. Той се прилага за международни заявки или международни регистрации, когато ведомството, чрез което те са подадени, е в държава, която се е присъединила едновременно и към Мадридската спогодба, и към Протокола.

В този случай разпоредбите на Протокола няма да имат действие за тези заявки или регистрации на територията на държавите, които също са се присъединили едновременно и към Мадридската спогодба, и към Протокола. Към тях ще се прилагат разпоредбите само на Мадридската спогодба. Този механизъм може да бъде променен от Асамблеята на Мадридския съюз с квалифицирано мнозинство след изтичане на десет години от влизането на Протокола в сила.

13. Официални езици

В Мадридската спогодба се предвижда като официален език единствено френският. Заявителите могат да използват само френски език при попълване на съдържанието на заявки за международна регистрация. В Протокола за официален език наред с френския е приет и английският.

III ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Протоколът относно Мадридската спогодба за международна регистрация на марки отразява дългогодишните усилия за намиране на компромис между държавите с различни правни традиции в областта на марковото право. Основна разлика между Мадридската спогодба и Протокола е правното основание за международна регистрация според разпоредбите на Протокола — наличието на национална заявка за регистрация на марка. От тук може да се направи изводът, че Протоколът всъщност е многостранен договор относно *международната заявка за регистрация*, а не за *международната регистрация* на марка.

Във времето на глобализация нуждата от международен договор, хармонизиращ марковото право и практика е очевидна. Независимо от това, че Протоколът не предоставя решения на всички съществуващи проблеми в областта на марките, той въвежда най-добрата към днешния ден система и до известна степен опростява процедурата по регистрация на марки в международен план, а съдържа и възможност за относително намаляване на разходите по регистрация.

Към Протокола са се присъединили 55 държави. Сред тях са Великобритания, Япония, Китай, Швеция, Гърция, Турция, Дания, Испания и др.

Очаква се скорошно присъединяване и на САЩ.

Ратифицирането на Мадридския протокол от страна на Република България следва да бъде оценено положително. С този акт се дава възможност на българските заявители да използват всички предимства на Мадридската система за международна регистрация на марки и да имат по-лесен достъп до пазарите на икономически развитите страни. С влизането на Протокола в сила по отношение на страната ни би следвало да се допълни Глава четвърта от ЗМГО, уреждаща международната регистрация. De lege ferenda трябва да се включи разпоредба, предвиждаща възможност за подаване на заявка за международна регистрация при наличието на подадена заявка за регистрация на марка по ЗМГО.

- ¹ ДВ, бр. 81 от 1999 г.
- ² ДВ, бр. 95 от 1967 г.
- ³ ДВ, бр. 61 от 1995 г.
- ⁴ За особеностите в правната уредба в областта на марките в страните от ЕС вж. КАМЕНОВА, Цв. Хармонизиране на правната уредба на ЕС по отношение на търговските марки. — *Правна мисъл*, 1996, № 2, с. 112 — 118.
- ⁵ При изготвяне на ЗМГО са взети под внимание разпоредбите на: Първа директива на Съвета на Европейската общност от 21 декември 1988 г. за сближаване на законодателствата на страните-членки относно марките, 1989 — *Official Journal L* 040/1; преведена и публикувана на български език — *Интелектуална собственост*, 1994, № 3; Регламент № 40/94 на Съвета на Европейската общност за марката на Общността — *Official Journal L* 11, 14.01. 1994; Регламент № 2081/92 на Съвета на Европейската общност за закрила на географските указания и наименования за произход на земеделски и хранителни продукти — *Official Journal L* 208, 24.07.1992.
- ⁶ Относно актовете на Европейския съюз вж. МРЪЧКОВ, В. Въпроси на сближаването на българското законодателство с правото на Европейския съюз. — *Правна мисъл*, 1998, № 1, с. 3 — 21; КАМЕНОВА, Цв. Отношенията между Република България и Европейския съюз: задачата за сближаване на законодателството на Република България с правото на Европейската общност. — В: *Сближаване на българското право с правото на Европейската общност*. Институт за правни науки при БАН. Трудове. Том I. 1998. София, 1998, с. 4 — 21; Вж. и ПОПОВА, Ж. Основни на правото на ЕС. София, 2001.
- ⁷ Относно новите правни институти в ЗМГО вж. DIMOV, D. Das neue bulgarische Markengesetz. — In: *Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht*, Heft 2, 2000, S. 129. — 136; ДИМОВ, Д. Новите понятия в Закона за марките и географските означения — влияние на правото на Европейската общност. — В: *Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“*. Научни трудове. Кн. 7. Право. Том 1. 2000. Пловдив, ПУИ, 2000, с. 181 — 198.
- ⁸ България ратифицира Мадридската спогодба през 1984 г. с Указ № 4312.
- ⁹ ДВ, бр. 35 от 2001 г.
- ¹⁰ Вж. ВЪЛЧАНОВА, Щ. Географските указания — едно сравнително ново понятие. — *Интелектуална собственост*, 1998, № 9, с. 4 — 9.
- ¹¹ Вж. БОЯДЖИЕВА, Е. Международно заявяване на промишлени образци по Хагската спогодба за международна регистрация на промишлени образци. — *Интелектуална собственост*, 1997, № 11-12; НОВАКОВА, Е. Хагската спогодба за международна регистрация на промишлени образци. — *Интелектуална собственост*, 1997, № 7-8.
- ¹² Вж. МАРКОВ, Е. Договорът за патентно коопериране. София, 1995.
- ¹³ Вж. КАРАЯНЕВ, П. Международни конвенции за интелектуална собственост. Книга първа. София, 1994; За актуална информация във връзка с дейността на Организацията вж. в Internet на адрес www.wipo.org.
- ¹⁴ По силата на Ньойския мирен договор от 1919 г. България се присъединява към Парижката конвенция през 1921 г.
- ¹⁵ Вж. също БОРИСОВА, В. Мадридската спогодба за международна регистрация

на марките и връзката ѝ с националните законодателства по марки. — *Собственост и право*, 1998, № 4, с. 41 — 45.

- ¹⁶ Относно практиката по приложение на Мадридската спогодба в България вж. БОЯНОВА, Я. Практиката на патентното ведомство по окончателните откази за регистрация на търговските марки по Мадридската спогодба. — *Собственост и право*, 1995, № 4, с. 31 — 40.
- ¹⁷ ДВ, бр. 64 от 2001 г. Съществуването на множество национални системи за класификация на стоките и услугите затруднява значително международната регистрация на марки. Поради това през 1957 г. в гр. Ница е свикана дипломатическа конференция, на която се приема Спогодба относно Международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марките. Международната класификация се състои от два списъка — списък на класовете и азбучен списък на стоките и услугите. Създаден е Комитет от експерти, който има правомощия да преразглежда класификацията и да я допълва с нови видове стоки или услуги. Международната класификация е претърпяла множество изменения. Последната промяна, при която се включват стоки и услуги, възникнали в резултат на развитието на новите информационни технологии, е в сила от 1 януари 2002 г.
- ¹⁸ Относно действието на Мадридската спогодба по отношение на България вж. БОРИСОВА, В. Мадридска спогодба за международна регистрация на марките — предимства за страните-членки. — *Собственост и право*, 1995, № 8, с. 46 — 49.
- ¹⁹ Вж. БОРИСОВА, В. Необходимост от присъединяването на България към Протокола относно Мадридската спогодба за международна регистрация на марките. — *Интелектуална собственост*, 1997, № 11-12.
- ²⁰ Вж. т. 8.

**ПРОТОКОЛЪТ ОТНОСНО МАДРИДСКАТА СПОГОДБА ЗА
МЕЖДУНАРОДНА РЕГИСТРАЦИЯ НА МАРКИТЕ
(THE MADRID SYSTEM ON INTERNATIONAL TRADEMARK
REGISTRATION)**

Author(s): Diman Dimov

• **Keywords:** Trademark and Geographical Restrictions Act; Madrid Agreement on the International Trademark Registration; Protocol on the Madrid Agreement

• **Summary/Abstract:** The article emphasizes on the newly adopted Trademark and Geographical Restrictions Act and its reference to the Madrid Agreement as it relates to the international trademark registration. A brief summary of the agreement and the order in which the registration takes place is presented. Special attention is also paid to the Protocol on the Madrid Agreement on the International Trademark Registration. In conclusion, advantages for the Republic of Bulgaria from the ratification of Madrid Protocol are reported.

**TRANSLITERATED REFERENCES
NOT WRITTEN IN THE ROMAN SCRIPT**

КАМЕНОВА, Цв. Хармонизиране на правната уредба на ЕС по отношение на търговските марки. – Правна мисъл (KAMENOVA, Tsv. Harmonizirane na pravnata uredba na ES po otnoshenie na trgovskite marki. – Pravna misal), 1996, № 2

МРЪЧКОВ, В. Въпроси на сближаването на българското законодателство с правото на Европейския съюз. – Правна мисъл (MRACHKOV, V. Vaprosi na sblichavaneto na balgarskoto zakonodatelstvo s pravoto na Evropeyskia sayuz. – Pravna misal), 1998, № 1

КАМЕНОВА, Цв. Отношенията между Република България и Европейския съюз: задачата за сближаване на законодателството на Република България с правото на Европейската общност. – В: Сближаване на българското право с правото на Европейската общност. Институт за правни науки при БАН. Трудове. Том I (KAMENOVA, Tsv. Otnosheniyaта mezhdu

- Republika Bulgaria i Evropeyskia sayuz: zadachata za sblichavane na zakonodatelstvoto na Republika Bulgaria s pravoto na Evropeyskata obshtnost. – V: Sblizhavane na balgarskoto pravo s pravoto na Evropeyskata obshtnost. Institut za pravni nauki pri BAN. Trudove. Tom I), София, 1998
- ПОПОВА, Ж. Основи на правото на ЕС. София (ПОПОВА, Zh. Osnovi na pravoto na ES. Sofia), 2001.
- ДИМОВ, Д. Новите понятия в Закона за марките и географските означения – влияние на правото на Европейската общност. – В: Пловдивски университет „Паисий Хилендарски“. Научни трудове. Кн. 7. Право. Том 1. 2000. Пловдив, ПУИ (ДИМОВ, D. Novite ponyatia v Zakona za markite i geografskite oznachenia – vliyanie na pravoto na Evropeyskata obshtnost. – V: Plovdivski universitet „Paisiy Hilendarski“. Nauchni trudove. Кн. 7. Право. Том 1. 2000. Plovdiv, PUI), 2000
- ВЪЛЧАНОВА, Щ. Географските указания – едно сравнително ново понятие. – Интелектуална собственост (VALCHANOVA, Sht. Geografskite ukazania – edno sravnitelno novo ponyatie.– Intelektualna sobstvenost), 1998, № 9
- БОЯДЖИЕВА, Е. Международно заявяване на промишлени образци по Хагската спогодба за международна регистрация на промишлени образци. – Интелектуална собственост (BOYADZHIEVA, E. Mezhdunarodno zayavyavane na promishleni obraztsi po Hagskata spogodba za mezhdunarodna registratsia na promishleni obraztsi. – Intelektualna sobstvenost), 1997, № 11 – 12
- НОВАКОВА, Е. Хагската спогодба за международна регистрация на промишлени образци. – Интелектуална собственост (NOVAKOVA, E. Hagskata spogodba za mezhdunarodna registratsia na promishleni obraztsi.–Intelektualna sobstvenost), 1997, № 7 – 8.
- МАРКОВ, Е. Договорът за патентно коопериране. София (MARKOV, E. Dogovorot za patentno kooperirane. Sofia), 1995
- КАРАЯНЕВ, П. Международни конвенции за интелектуална собственост. Книга първа. София (KARAYANEV, P. Mezhdunarodni konventsii za intelektualna sobstvenost. Kniga parva. Sofia), 1994
- БОРИСОВА, В. Мадридската спогодба за международна регистрация на марките и връзката ѝ с националните законодателства по марки. – Собственост и право (BORISOVA, V.

- Madridskata spogodba za mezhdunarodna registratsia na markite i vrazkata y s natsionalnite zakonodatelstva po marki. – Sobstvenost i pravo), 1998, № 4
- БОЯНОВА, Я. Практиката на патентното ведомство по окончателните откази за регистрация на търговските марки по Мадридската спогодба. – Собственост и право (BOYANOVA, Ya. Praktikata na patentnoto vedomstvo po okonchatelnite otkazi za registratsia na targovskite marki po Madridskata spogodba. – Sobstvenost i pravo), 1995, № 4
- БОРИСОВА, В. Мадридска спогодба за международна регистрация на марките – предимства за страните-членки. – Собственост и право (BORISOVA, V. Madridska spogodba za mezhdunarodna registratsia na markite – predimstva za stranite-chlenki. – Sobstvenost i pravo), 1995, № 8
- БОРИСОВА. В. Необходимост от присъединяването на България към Протокола относно Мадридската спогодба за международна регистрация на марките. – Интелектуална собственост (BORISOVA. V. Neobhodimost ot prisaedinyavaneto na Bulgaria kam Protokola otosno Madridskata spogodba za mezhdunarodna registratsia na markite. – Intelektualna sobstvenost), 1997, № 11-12